"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришене "Українських Робітничих Вістий".
Передплата на рік $4.00
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщених в газеті рукописий не звертаєть ся, хіба що дописуватель виразно зазначить, що бажає звороту своєї рукописи на случай її непоміщеня та залучить почтову марку на її пересилку.

"ПАРШИВІ ВІВЦІ"

Здаєть ся, робітникам не привикати вже до лайок буржуазії і її наймитів, а тим більше робітникам українським. Се, мабуть, тому, що української буржуазії нема, як нас запевняють українські чорносотенці, а є лише її наймити. А всім відомо, що наймит, запродавши ся свому панови, ради вислуговуваня ся перед ним, не буде жалувати слини, їди, найпоганійших лайок на адресу того, хто хоче нарушити спокій його пана. Тому то українським робітникам більше як яким иншим дістаєть ся від українських наймитів світової буржуазії.

Чи треба тут перечисляти всі ті епітети, якими хоруючі на панів редактори укр. чорносотенних ґазет в Канаді і Злуч. Державах обдаровують на шпальтах своїх ґазет українських робітників тільки за те, що вони не хочуть бути їх дійною коровою? Нема що тим, хоруючим на манію величі, українським "патріотичним Дон Кіхотам дивуватись. Ми досить добре знаємо, де їх болить. Відчуваючи той-біль, вони часами до того забувають ся, що навіть тих, кого вони вчера хвалили, нині називають найпідлійшими словами. Так "Укр. Трибуна", з болю за невдачу послідного наїзду петлюрівських банд на Україну, називає українських селян хуліґанами. Хуліґанами в царській Росії називали тільки найнизшого типу погромщиків.

Та не тільки робітники і селяни дістають від наймитів буржуазії такі епітети. Не вспіє хтонебудь з передової буржуазної інтеліґенції заявитись за радянською владою, як сейчас чорна сотня мече на него громами і проклятями.

В минувшім числі "Укр. Роб. Вістий" ми зацитували дещо з кореспонденції "Радянина" до джерзиситської "Свободи" про виключене з української студентської спілки в Берліні тих студентів, які висловлювали свої симпатії до радянської влади на Україні. Декотрих виключили, а декотрі самі виступили, про що докладнійше найде читач в статі з Берліна, поміщеній на иншім місци в сім числі "Укр. Роб. Вістий".

Як чорна сотня віднесла ся до виключених студентів? Вона, в особі "Радянина", охрестила їх "паршивими вівцями". З першого слова, не заикнувшись, вона дала їм сей епітет лише за те, що вони не хотіли бути вірними слугами світової буржуазії, що вони не хотіли запобігати задними дверима ласки у Скоропадського, що вони сказали:

"Ми не рещегати, не зломимі, [illegible] фахової освіти, скільки будемо мати для сего можливість, а коли її не буде, то ми не будемо дальше гнити в сьому еміґрантському багні, але **вернемо на Україну і будемо там серед українського народу і разом з українським народом працювати над його культурним і економічним розвитком, будемо разом з ним відстоювати його здобуту волю проти всяких "освободителів", разом з ним терпіти голод і холод, будемо разом з ним жити і разом з ним гинути".**

Ось за що українські "націоналісти" назвали тих студентів "паршивими вівцями". За те, що вони сказали, що коли не зможуть дальше продовжувати за границею своїх студій, то вернуть на Україну, щоби там разом з народом терпіти голод і холод і разом з ним жити і разом з ним гинути.

Се є "паршиві вівці". Так кажуть ті, що "розпинають ся" (на папері) за українським народом. Так каже джерзиситська "Свобода" і її кореспонденти. Тим часом, виключені і ті, що самі вийшли зі студентської спілки студенти, є передовими людьми науки серед українського студентства в Берліні, причім деякі з них, як доносить "Укр. Слово", є відзначені за свої здібности.

Ви, читачу, хочете знати, які студенти є милі серцю українських "націоналістів"? Ми писали про таких в минувшім числі нашої ґазети, але для контрасту наведемо їх власні слова ще раз:

"Щож ви тепер робитимете?" — питаю ся я одного члена управи студентської спілки", — пише Радянин в "Свободі". — "А щож, — каже, — будемо ходити на фабрику оселедців, де платять по 20 марок (10 американських центів) денно, будемо раз на тиждень заробляти по 100 марок (50 центів) за участь у кінематоґрафічних картинах, представляючи то людоїдів, то Єгиптян, то Ескімосів".

Але українському робітництву, українському селянству вони служити не будуть. Вони його бридить ся. Сеж хуліґани, а не селяни! Українські "патріотичні" студенти і їх хрещені батьки Скоропадські та "радянини" признають український народ тільки тоді, коли він покірно зігне перед ними свою голову, позволить тим паразитам сісти собі на спину, позволить їм гетьманувати, отаманувати, диктаторствувати над собою. А раз український працюючий народ не хоче схилити перед тими паразитами своєї голови, то тоді він є "хуліґанством". Тоді "патріотичний" український студент піде оселедці мити, грати ролю людоїда, буде ходити на голові, ржати по конячому і ревіти по звірячому для потіхи німецької і французької буржуазії під приплескуваня "радянинів", але українському селянинови він не поможе на культурнім поли навіть в найтяжчу його годину. Мало того. Він викине як "паршиву вівцю" з своїх рядів того, у кого заговорила його совість, котрий хоче служити свому народови. Сей "патріотичний" студент мстить українському селянинови і робітникови за те, що вони розбили його надії стати колись міністром, послом, ґубернатором. Адже він тільки для того вчив ся, він тільки про те мріяв, се була його альфа і омеґа.

"Радянини" і чорносотенці з "Свободи" опльовують тих студентів, котрі заявили свою готовість служити українському народови, а для тих, що будуть грати ролю людоїдів для забави світової буржуазії, вони шукають "хрестних батьків".

"Свій український пан все таки ліпший, ніж чужий. Всеж таки він Українець", — каже не один несвідомий або задурений націоналізмом робітник чи фармер. Ось і маєте "свого". "Свій" пан "добрий" тільки тоді, коли ти, робітнику або селянине, є покірним його рабом. А попробуй йому, "свому" панови, сказати, що ти також чоловік, що ти не хочеш більше бути його безсловесним рабом, то почуєш від него на свою адресу, що ти: хам, хуліґан, паршива вівця, Жид (також лайка), що тобі треба ще нагаїв, а не свободи. І єсли той "свій" пан не подужає сам насильно зробите тебе, робітнику і селянине своїм рабом, то він попросить французького, анґлійського, російського, польського і жидівського пана, щоби вони помогли йому приборкати українського селянина та робітника, яких він називає хуліґанами.

Так а не инакше зробили українські пани з Україною і Галичиною. Вони спроваджували на Україну кайзерівських юнкрів і польську шляхту; вони заключали союзи з Денікіном; вони ще й тепер — одні (Петлюра) просять польської шляхти, другі (Петрушевич) — добивають торгу з Вранґлем. Ні перед ніякими злочинами, ні перед ніякими жертвами вони не спинять ся, щоби лише зробити знова невільником українського селянина і робітника. Вони в своїй заїлости готові втопити український працюючий народ в крови, щоби ляше пімститись на нім за те, що він не захотів більше бути їх покірним рабом. А єсли хтонебудь з їх рядів переходить на сторону селян і робітників, то вони викидають його зі своїх рядів, як "паршиву вівцю".

Се є клясова боротьба. І в ній нема "свого пана", або "свого робітника". В ній є "пан" і "робітник". Хто від панів відірвав ся, по середині зістатись не може, бо буде заатакований обома сторонами і згине перший. Відколовші ся від студентської спілки в Берліні студенти також мусять се зрозуміти. Зрештою воно инакше і бути не може. Самі "патріотичні" "радянини" вказують виключеним і виступившим з берлінської спілки студентам, де їх, як "паршивих овець", місце.

Українські робітники і селяни приймуть сих "паршивих овець" з отвертими раменами.

Волинець.

СХІДНА ГАЛИЧИНА ОПЕРАЦІЙНИМ ТЕРЕНОМ ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКИХ ПОВСТАНЬ.

ВРАНҐЕЛЬ — ПЕТЛЮРА — ПЕТРУШЕВИЧ — ЯЦКІВ.

(Від нашого кореспондента зі Львова.)

В однім з попередних листів писав я Вам про се, що українські націоналісти у Східній Галичині та уряд диктатора Петрушевича надіють ся тепер, що спасеніє принесе їм III. протибольшевицька Росія. До сеї спілки хотіли петрушевичівці заманити і українських соціялістів у Львові, та се не повело ся, бо впередовці під натиском мас заявили ся на своїй останній конференції сторонниками, що правда з застереженями, Радянської України.

Се очевидно петрушевичівців не збило з пантелику і вони почали всіми силами старати ся, щоб як найскоріще стати на службу III. протибольшевицької Росії.

Недавно головний промотор політики Петрушевича д-р Кость Левицький будучи в Швайцарії заявив російським еміґрантам виразно, що Петрушевич спільно йтиме з "русскими небольшевистскими елементами, которым принадлежит будущее Россіи", та що петрушевичівці "обязаны придерживаться такой линіи поведенія, при которой вопросы украинской политики моглибы быть разрѣшены мирно і успѣшно при условіи невраждебнаго отношенія къ интересамъ Россіи". Дослівно повторена заява і обіцянки Панейка, Томащівського і компанії Денікінови, Моркотунови і братії.

Сю оферту приняли московські царофільські та протибольшевицькі кола радісно і почали просити антанту, щоб і собі приняла та заплатила за сю оферту, зроблену від імени [illegible] інтерес в привернению Сазонова і старого режиму в Росії, бо скорійше відбере свої довги, вхопила ся обома руками сего пляну. Найзавзятійшого противника Петрушевича, вшехполяків, почала вразумляти, що висший інтерес вимагає, щоб вони спустили з тону.

Вшехпольський ґазетяр і урядник польського посольства в Парижі Смоґожевскі почав в центральному орґані вшехполяків "Gazet-i Warszawsk-ій" писати про автономію для Східної Галичини, а рівночасно всякі пройдисвіти і махери почали годити Петрушевича з Петлюрою.

Орґан Петлюри "Українська Трибуна" у Варшаві почала містити статі про Східну Галичину д-ра Михайла Лозинського, редакторів "Українського Вістника" Федорціва і Струтинського зі Львова.

До краю, щоб вразумити петрушевичівців, приїхав знаний політичний комівояжер Дмитро Донцов, що так вислугував ся Скоропадському і вислідом його вразумленія є консолідація протибольшевицьких українських елементів у Східній Галичині, під патронатом Франції, проводом Врангля а сторожею Польщі.

Як показчиком такої консолідації є признанє уряду Петрушевича ославленою польською рептилькою "Рідним Краєм".

В передовій статі сього орґану, видаваного за польські гроші, який все пси вішав на Петрушевича, появляєть ся 7. лютого с. р. заява самого редактора М. Яцкова, в якій він не тільки **"узнає уряд Петрушевича"**, але перепрошуючи його за давні образи, заявляє, що **"критикувати тепер сей уряд не бажано і шкідливо".**

Хто необзнакомлений з політичними витарствами у старому краю, певно здивуєть ся сьому, що Петрушевич і "Рідний Край" та Яцків з Твердохлібом знайшлись в одній компанії.

Але для кождого обзнакомленого з обставинами ясно, що така чесна компанія, се зовсім природне явище.

Петрушевич і Східна Галичина будуть служити на се, щоб шахувати большевиків. Антанта, головно Франція, піде на уступки, присилує Польщу якось помирити ся з Петрушевичем, а за те Петрушевич погодить ся з Петлюрою і разом з Вранґлем підуть повстанем проти Радянської України і Сов. Росії.

Вранґель, Сазонов і компанія принесуть се, чого не дав Денікін — "визволеня України від большевиків" і створять єдину неділиму царську Росію, в якій і Петрушевич і Петлюра будуть за протекцією Франції поліційними приставами а може, як Франція настоїть, то й ґубернаторами.

Що так є, на се крім останних висше наведених подій в українському протибольшевицькому таборі у Східній Галичині, вказують і події на угорській Україні.

Як доніс орґан чеських комуністів "Rude Pravo", чеський уряд вислав на "пільні роботи" на угорську Україну на пограничні Східній Галичині місцевости 10.000 жовнірів з армії Врангля. Се очевидно на те, щоб могли посунути ся до Петрушевичової Східної Галичини а звідтам на Україну, та щоб всі міщанські партії українські і москвофільські на угорській Україні сконсолідували ся та рішили йти разом.

Чеський уряд сеж труба антанти і явний прихильник давних московських комівояжерів. Приятелі царських посіпак д-р Крамарж і Кльофач мають там великий голос. В Чехословаччині має Петрушевич своє військо в бараках.

Надії і пляни може очевидно Франція та московська і українська реакція робити. Але чи український хлоп і робітник зі Східної Галичини піде на сю авантуру, в се хиба і сам Петрушевич не повірить. Хиба йде йому о нові пособія. Може натягне дурнів.

ір.

НЕ ВИТАНЦЬОВУЄТЬ СЯ І БАСТА.

Тяжко приходить ся тепер "ліберали" воювати на дипльоматичнім полі. Куди не поверни, всюди вороги і кождий радий тебе в ложці води втопити. Підлий світ тепер настав. Правду кажуть старі люди, що все має свою пору.

Взяти хочби часи щедрінського ліберала. І тоді ліберам не солодко жилось, але все таки: треба було тільки знати, коли простачком прикинутись, істину з усмішкою висказати, безкористністю хваснутись, а в критичній хвилі "применительно к подлости" поступити — і все таки бодай дехто з "поважнійших" людий і за те "спасибі" сказав.

А от тепер? Погані часи. Тепер ніяке тобі "применительно к подлости" не помагає. Куди не повернеш, — то як не чужі, то свої, а таки підсунуть тобі свиню і виведуть на чисту воду.

Погані, раз погані часи!

***

Як вже не старав ся редактор "Укр. Голосу" відограти ролю щедрінського ліберала і таки ніяк не витанцьовувало ся. І єслиб то хтось чужий стояв на перешкоді, а то:

"Не так тії вороги, як добрії люди"...

Тому то, мабуть, і сатирика Щедріна і поета Шевченка люди зовуть безсмертними; бо типи змальовані в їх творах ніколи не переводять ся.

Попробував редактор "Укр. Голосу" прикинутись простачком і доказати "комуністичним дурисвітам", що ніхто инший, лише большевики запродали Галичину Польщі. А тут тобі сам Лозинський, "професор міжнародного права", як Пилип з конопель, з датами і з документами: Петлюра, ліберальчику, Петлюра, голубе сивенький, запродав Галичину польській шляхті.

Що за не тактичність, що за профанація в дипльоматичних справах, репетує простачок. Хіба з такими збудуєш державу? Не казав би єсли-б хтось чужий, а то...

А то свій, із-за [illegible] а плюнув, підхопили "комуністичні дурисвіти і у вашу ліберальчику, пику вітрець заніс. Погані часи! Свій свому в пику плюнув і на дальше патріота вдає.

А ти, ліберальчику, не падай на дусі... Десять раз мір, а раз ріж. Де треба, відірви, а де — відріж, а де — і зовсім замовчи.

***

Купуйте бонди Петрушевича, правительство якого є одиноким оборонцем Східної Галичини, яку большевики запродали Польщі, репетує простачок з "Укр. Голосу". Всі шпальти "Укр. Голосу" заповнені похвалами на адресу Петрушевича...

Аж ось наспіває "Укр. Прапор", офіціяльний орґан "уряду" Петрушевича, а в нім чорним на білому так таки дослівно і написано:

"Що до рижського договору... то пригадуємо декляраціо Совітської Росії і Радянської України, які 24. вересня 1920 устами своїх делеґатів у Ридзі визнали незалежність Східної Галичини"...

І тут же в тім самім "Укр. Прапорі" говорить ся дальше, що Галичину віддав Польщі представник Петлюри А. Лівицький в грудни 1919 р. І говорить се не хто небудь, а якийсь "Наддніпрянець". І не де небудь, а в самім орґані Петрушевича.

І простачок з "Укр. Голосу" пріє зі злости. Він забувши за свою плятформу — "там увірви, там відріж, а в третім місци зовсім сховай ся", або в крайнім разі промовчи, то люди подумають, що ти хоч трохи розумний — кажу, забувши за свою плятформу, пальнув таке у відповідь Петрушевичови, сему вчерашному одинокому оборонцеви Галичини:

"Коли був хтось, хто віддав Польщі Галичину, то тим "хтосем" був остаточно сам диктатор Галичини, др. Петрушевич".

Ось тут вже куди не поверни, то: "не лізе в штани і баста".

Большевики, Петрушевич, Найвисша Рада... Всі вони однакові, всі вони готові в ложці води тебе втопити.. Був один Боєр, то й того чортяки взяли за старий довг... Одинока тепер розрада др. Гонтер і... "приличний готель"... Можна було за бойскавти взяти ся, але... "Кенедієн Французієн" випередив.

***

На бідного Макара всі шишки летять. Не тільки "комуністичні дурисвіти" не дають спокою, але і "Новое Русское Слово" та "Народна Воля" і собі вчепиди ся Петлюри.

Ох, печена редька всім їм в зуби, подумав простачок. Здам вже раз справоздане зі своєї поїздки до Тарнова, може хоч тим заткну їм пельку.

Як подумав, так і зробив. Правда, "інтродукція" довша, як само справоздане. Тут і Троцький в перекладі на російську мову, і Назарук з eum ira et studio, і Данило з болячкою, з яким простачок ніколи не розстаєть ся.

Зміст "інтродукції" для нас також цікавий. Ми в ній читаємо:

"Коли ще російські большевики не були завоювали цілої України, бувало нераз так, що українське правительство видавало деякі розпорядженя. Річию українських урядників було наглядати за виконанем тих розпоряджень. Отже приходить нераз урядник на село і оголошує:

"Маєте зробити, люди добрі, так а так!"

Слухають люди а далі зачинають кричати:

"А ти звідки приходиш нам розказувати, коли тепер вже воля?"

"Так вимагає від вас пан головний отаман Петлюра", пояснює урядник.

"Петлюра? — відповідає на те хтось з громади. — "А хто його Петлюрою зробив, як не ми?"

Сердешні люди думали собі, що Петлюра — то якесь таке достоїнство, як цар, або президент держави, і тому представляли собі, що то вони Петлюру зробили Петлюрою".

("Укр. Голос" з 8. марта, с. р.)

Сердешні люди думали собі, що Петлюра щось таке, як цар або президент держави. А тим часом Петлюрів урядник відповідав людям цілковито тоном царського післанця, як се сам редактор "Укр. Гол." каже:

"Так вимагає від вас пан головний отаман Петлюра".

Отже сам редактор "Укр. Голосу", збившись з панталику, признає, що петлюрівський урядовець говорив до селян більш жандармською мовою, як царський урядовець. Царський урядовець говорив:

"По закону его императорского величества разпоряджаюся" і т. д.

А петлюрівський урядовець без жадних там законів: "так вимагає Петлюра" і справа скінчена.

Таке то нещастє, коли чоловік стратить голову.

Хоче зробити як найліпше, а тут, дивись, під дурного хатою опинив ся.

***

А от само справоздане, то вже, бігме, цікаве. Ходив простачок по тім "смердячім" Тарнові, як та приблудна вівця, та все розпитував кождого стрічного, де живе "батько" Петлюра. Точ в точ, як Куркуленко свого часу, доносив Крутієнкови. Лише за окуляри нічого не згадує.

Нарешті найшов: "передвчасно постарілого чоловіка, в старім однострою наддніпрянського козака, з лицем поораним глубокими зморщками... Такий був дійсний Петлюра"...

Значить, є Петлюра і не дійсний, фалшивий. Добре, що хоч наш простачок попав на "дійсного".

Гірко бідило в той час правительство Петлюри в Тарнові. Ліпше і не будемо описувати, щоб не розжалобити наших читачів. Наведемо тільки те місце, де говорить ся, яке то польське правительство невдячне. Ось послухайте:

"Делеґації від сего правительства (петлюрівського — Ред. "У.Р.В.") без перестанку колядували тоді у Варшаві, аби відібрати від польського правительства бодай частину з 40-міліярдового майна, яке Поляки вивезли з України і були обовязані за него Петлюровому правительству заплатити. Коли Поляки справді колись давали що Петлюрі, то се був тільки зворот зовсім правильно принятого довгу, а не ніяка ласка. Але на скільки розумію, Поляки свого довгу Петлюрі таки не звернули".

Богато де чого розуміє милий простачок, богато не розуміє, а єще більше вдає, що не розуміє.

Ось, наприклад, до сего часу він зовсім "не розумів" того, що Петлюра поміг польській шляхті вивезти з України народне майно на "невеличку" суму, лише на 40 міліярдів. Чи чули ви, читачу, коли се від редактора "Укр. Голосу"? Не чули! Чому? Бо сам редактор "Укр. Голосу" до сего часу "не розумів".

А коли почали його "підбадьорувати" зі всіх боків: "комуністичні дурисвіти", Лозинський, "Укр. Прапор", "Новое Русское Слово", "Народна Воля" то і він "зрозумів".

Наука, кажуть, в ліс не йде. Гірка вона трохи була, особливо, коли прийшло ся "свої ідеали ломити", — нехай простить мені Щедрін, — що до Петлюри, який "ніколи нічого не запродував польській шляхті".

Ох, як же стидно було "перший раз" переступити за границі законности, як стидно. Треба було бути дуже кручковатим, щоби і "применительно к подлости поступить і в чистоте себя сохранить", — нехай знова таки простить мені Щедрін.

Але коли простачок переступив, то так зразу йому і полекшало. Тепер вже стид очий не вість.

І так, значить, Поляки вивезли з України майна на 40 міліярдів і були обовязані за него Петлюровому правительству заплатити?

А скажіть, будьте ласка, пане редакторе, яке Петлюра мав право віддавати польській шляхті те 40 міліярдове народне майно? Ви самі признаєте, що Петлюра те майно віддав Полякам. Чи не так? Єсли-б Пілсудський забрав се майно сам, без згоди на се Петлюри, то тоді він не був би зобовязаний Петлюрі за него платити. А так, ви самі кажете, що

"Коли Поляки справді колись давали що Петлюрі, то се був тільки **зворот зовсім правильно принятого довгу".**

Значить, за ту ласку, якою Пілсудський прислужив ся Петлюрі в літі 1920 р., коли він зривав в Київі собори, ґімназії, мости, пльондрував, або як сам Петлюра висловлював ся, купав Україну в крови, — за ту услугу Петлюра "позичив" Пілсудському на 40 міліярдів народного майна.

І тепер делеґати петлюрівського "правительства" колядують у Варшаві за тим "довгом", але віроломне польське правительство не хоче звернути того **"зовсім правильно принятого довгу".**

Дякуємо за признанє.

Може Петлюра і Галичину не запродав польській шляхті, а лише визичив?

Радили ми не раз простачкови, що се тільки перший раз наче-б трохи стидно, начеб підло переступити границі "патріотичної" законности, але до всего можна привикнути. Лише ділайте, добродію, "применительно к подлости", то все вийде на добре.

Навіть помиї з орґану Петрушевича будуть вам за небесну росу видавати ся.

Мусій.

Всеукраїнський торговельний синдикат.

ХАРКІВ, 8. лютого. — На Радянській Україні сформував ся торговельний синдикат, до котрого входять: Народний Комісаріят Продовольчих Справ, Зовнішторг, Рада Народного Господарства і Союз Українських Кооператив. Синдикат отворяє маґазини гуртової і дрібної продажі. Головною цілию синдикату є боротьба за знижене цін на споживчі продукти. Синдикат буде продавати товари по ціні кошту.